

állapítás és igazság ez: A kegyelem mindig föltételezi a természetet. Más szóval, a szentnek természetes szempontból is kifogástalan embernek, vagyis *karakternek* kell lennie! Jellemtelenségre, kétszínűségre, farizeuskodásra nem lehet krisztusi életet építeni! A képmutatókat Krisztus irgalmatlanul megbélyegezte. *Vae vobis hypocritae!*

Tehát nem gögből, nem fakirkodásból, nem képmutatásból vannak faragva Krisztus szentjei!

Ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni.

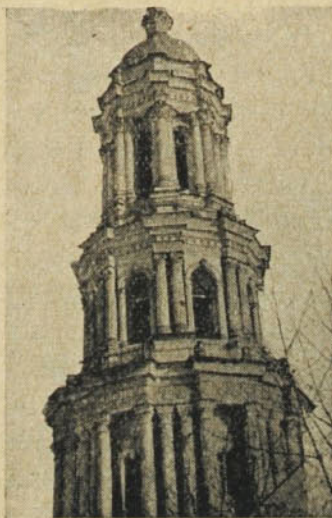
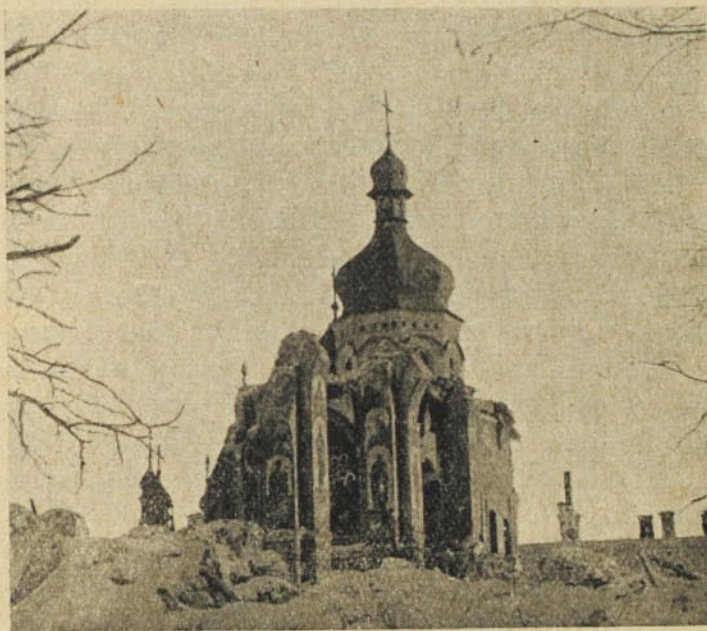
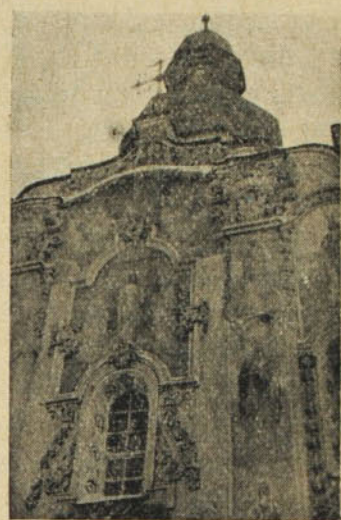
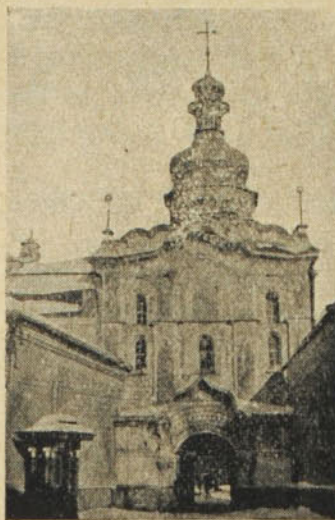

Rovatvezető: Dr. Nádas Zoltán.

A pápai állam határát készült — még annak idején — átlépni Louis Veillot, a kiváló francia katolikus író és publicista, hogy meglátogassa IX. Pius pápát. A határállomáson megejtették a szokásos vámvizsgálatot. A pápai pénzügyőr megfelelő komolysággal, sőt szigorral tette fel a kérdést. Az ember azt gondolná, hogy mindenekelőtt az elvámolnivaló dolgok után érdeklődött. Van-e valami élelmiszer? — Hozott-e magával dohányneműt? — Nincs valami egyéb vámkötelezettség alá eső tárgya? A dolog azonban nem így történt. A pápai állam pénzügyőre elsősorban azt kérdezte Veillot-tól: van-e nála valami rossz könyv? Van-e valami istentelen, állam- és egyházellenes nyomtatvány a birtokában? — Talán érdekesnek tűnik fel, de annál többet mond, hogy a pápaság elsősorban nem az anyagi biztonságát féltette a határon átlépőktől, hanem minden figyelmét azokra fordította, akik a szellemi élet bacillusait igyekeztek az Örök Város népe közé behurcolni.

Oroszországban — mint a svájci Schildwache március 13-iki száma közli — az istentelenek munkája éppen nem megy símán. Néha egészen váratlan esetek igen kellemetlen érzéseket ébresztenek a vörös Kreml uraiban. Nem is olyan régen történt pl., hogy Sztalin édesanyja halála előtti éveiben határozottan és nyíltan visszatért gyermekkori vallásosságához, Vasárnapról-vasárnapra, ünnepnapról-ünnepnapra szorgalmasan és rendszeresen látogatta a kaukázusi Tsibili egyházközség templomát. Tudvalevően a bolsevisták már csak propaganda céljából is engedélyezték az egyházközségek működését, ahol 20 tagból álló egyházközségi tanács (dvatszotka) csoportosult és vállalta a templom egyre emelkedő biztosítási

költségeit és az egymásutánban rájuk rótt restaurálási összegeket. Ily módon mintegy 8000 helyen a 200 milliós Oroszországban megmaradt a templom egyetlen pópával, akinek azonban a szertartások elvégzésén kívül semmiféle joga és befolyása nem volt. Amikor Sztalin

Dr. Lindner László karp. honv. felv. a kiewi Lawra kolostorról.

megtudta anyjának magatartását, elvette tőle a Sztalin név használatát úgy, hogy csupán elhunyt férje után nevezhette magát Dzsugasvili-nek. Még a végrendeletét sem hagyta teljesíteni, amely arra vonatkozott, hogy holttestét egyházilag földeljék el, férje sírhantja mellett, sírdombjára pedig tűzzenek keresztet. Ugyanakkor Tsibili egyházközségét, amelynek elhunyt édesanyja 9000 rubelt hagyományozott, egyszerűen beszüntette azzal a megoldással, hogy a tanács tagjait a GPU által egyszerűen letartóztatta.

Hasonló «botrányt» okozott *Szergej Vorosilov*, a jelenlegi hadügyminiszter testvére is. Leköszönt ugyanis magas katonai rangjáról, hogy — pappá lehessen. Jellemző a kommunisták elfogultságára, hogy az esetet az istentelen mozgalom elégtelenségére és erélytelenségére magyarázták. Hangsúlyoznunk kell Szergej Vorosilov esetében, hogy lépésére nem a hajlott kor vitte, mert elhatározásakor mindössze 39 éves volt.

A *keleti harctér* megrázó élményei után nemrégiben szabadságra jött katona mondotta el, hogy mi vezette rá az esti imádság rendszeres elmondására. Hosszú órákon keresztül — úgy mond az egyszerű honvéd — súlyos ágyútűzben voltunk. Az idegeinket akarták felőrölni. Egyszer csak néhány méternyire tőlem csapott le egy gránát. A légnyomás felemelt és jó néhány méterrel odébb dobott úgy, hogy szemem-szám tele lett porral és földdel. Amikor már visszanyertem öntudatomat, néhány percig még mindig valósággal süket voltam. Legelőször egy közelemben fetregő sebesült bajtársam nyöszörgését és sóhajtozását hallottam meg. Oda-küsztem hozzá és megkérdeztem tőle, hogy mivel lehetek segítségére. Rajtam bizony már nem lehet segíteni: suttogta halálra vált bajtársam. Imádkozz inkább valamit hangosan, hogy így menjek a halálba. Elmondottam neki a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, a Hiszekegyet, s minthogy más imádság nem jutott az eszembe, már éppen újból akartam kezdeni a Miatyánkot, amikor haldokló bajtársam utolsó erejével valami esti imádságba kezdett. Alig mondta el a gyermekkorában tanult verses imát, amikor tényleg lecsukódott a szeme és őrangyala elvitte lelkét a Mindenhatóhoz. Néhány hónappal később szabadságra menve, felkerestem elesett bajtársam özvegyét és hátramaradottjait. Amikor elbeszélésemben eljutottam az esti imához, a szegény asszony könnyezve ismerte fel abban azt az imát, amelyet minden áldott este az egész család együtt szokott végezni térdenállva. Ekkor tanultam meg — tette hozzá a tűzvonalból hazatért honvéd —, hogy minden nap, főként pedig minden este imádkozzam.

Szent László királyról

*Szálljon égre új dicséret,
zúgjon a király nevének
dicséretet énekünk.*

*Méznél édesebb új ének
hangjain László nevének
dicséretet éneklünk.*

*Szent király dicséretének
akadálya égi ének,
földi vizsály nem lehet.*

*Hitvallók királyát áldják
Királyok, mert Benne látják
a gazdagabb életet.*

*Kit dicsérünk, s kérünk, esdő emberek
világ királyainál Ő ékesebb:
üdvünknek reménye lett.*

*Ó boldog vagy, s fényes Várad,
gyullad lángja az oltárnak,
neved ragyog, mint a Nap.*

*Vezéred is szent maradt
szennyből századok alatt,
bünt elűző virradat.*

*Magyar nép dicső lépcsője,
rajta léphet ég-tetőre
Pannónia országa.*

*Hire ég csúcsára szárnyal,
vetekezik négy határral
földi téren nagysága.*

*A szentségek Benne élnek,
s erősödik nép hitének
áldott boldog hőskora.*

*Beteget gondoz, gyógyítgat,
üdvösségnek alapot ad
erényeinek sora.*

*Mit imával kér az ember,
e házban meghallgatást nyer,
segít a király szava.*